

Ближни наслѣдници были двама: Людовикъ, който водилъ испанскъ-тѣ царкыниж, искалъ да тури на прѣстола единъ отъ внуци-ты си, Филиппа херцога Анжюйскый; а царь Леополдъ, който водилъ другъ-тѣ испанскъ царкыниж, гядалъ да намѣсти под-малкый си сынъ, ерц-херцога Карла. Дипломати-ти и на двѣ-тѣ държавы правили всякаквы интригы въ испанскый дворъ, за да добыять прѣстола. Карлъ II много мыслилъ кому да го даде; най-сетнѣ, нѣколко дни, прѣди да умрѣ, завѣщалъ прѣстола на Филиппа Анжюйскый. Людовикъ, кога испращалъ внука си въ Испаниѣ, казалъ голѣмы думы: „нѣма веке Пиринеици!“

Нѣ на Австриѣ и Англичъ никакъ ся нещяло да ся усили Франция, която задавала страхъ да ся не развали политическо-то равновѣсие на Европѣ. Тии повдигнали срѣщо Людовика трима най-силни съжзници, съ които станжали едно и Пруссия, Дания, Ханноверъ, Португалия, Савойскый херцогъ и токо-речи всичкы-ти германскы князове (безъ баварскый курфирстъ, който былъ откамъ Французы-ты). Пръвъ на съжза былъ най-голѣмый неприятель Людовиковъ, английскый царь Вилхелмъ III. Той умрѣлъ кога ся подкачила война-та; нѣ прѣмница-та му Анна (дъщеря на испѣденый Иаковъ II) държала Вилхелмовъ политикъ; освѣнь това английскый парламентъ, въ който заповѣдали тогававиги, искалъ да има войны. Прьви главатаре на съжзны-ты войскы были двама прочюти войводы: лордъ Малборо и принцъ Евгений Савойскый. Лордъ Малборо, който былъ главатаръ на английскъ-тѣ войскъ, спорядъ женъ си ималъ голѣмо влияние у английскый дворъ: царица Анна още отъ млады години была дружкъ съ госпожъ Малборо, и за всичко ѣ слушала. Принцъ Евгений былъ отъ савойскый херцогскый родъ. Той ся родилъ и въспиталъ въ Парижъ, та станжалъ чистъ французинъ. Роднина-та му го обрекли калугеръ; нѣ Евгений, ако и да былъ слабъ по тѣло, пакъ искалъ войнишкъ славъ. Той помолилъ Людовика XIV да го направи войводъ. На Людовика не ся аресалъ нагладъ Евгений, и му ся видѣлъ недостоенъ за войнишкъ службъ, та го нерачилъ.